

Sygn. akt: X C 2395/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Stanisław Sadowski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paweł Sosnowski

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2016 r. w Toruniu

sprawy z powództwa **D. A.**

przeciwko V. Spółka z .o.o Spółka (...) w K.

o zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego V. Spółka z .o.o Spółka (...) w K. na rzecz powódki D. A. kwotę 4 499 zł (słownie: cztery tysiące czterysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 30 października 2015r., z uwzględnieniem zmiennej stopy procentowej odsetek ustawowych do dnia zapłaty, za równoczesnym zwrotem pozwanemu przez powódkę spornego kompletu mebli wypoczynkowych M. (...) w kolorze ciemny brąz, które to meble pozwany odbierze z mieszkania powódki na własny koszt;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 717 zł (słownie: siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka D. A. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) sp.z o.o. spółka komandytowo-akcyjna w K. kwoty 4 499 złotych z odsetkami ustawowymi tytułem zwrotu ceny za zakupiony towar, po skutecznym odstąpieniu przez powódkę, jako konsumentkę od umowy sprzedaży z pozwanym.

Pozwany (...) sp.z o.o. spółka komandytowo-akcyjna w K. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc w odpowiedzi na pozew, iż uszkodzenia towaru (kompletu mebli) powstały na skutek niewłaściwego użytkowania przez powódkę, która tym samym nie miała podstaw do odstąpienia od umowy sprzedaży konsumenckiej. Ponadto pozwany podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej sądu.

Sąd ustalił, co następuje

W dniu 2 listopada 2013 roku powódka D. A. zawarła umowę sprzedaży kompletu wypoczynkowego mebli-kanapy oraz dwóch foteli o nazwie h. (...) za cenę 4 499 złotych w sklepie pozwanego w T..

(...) dostarczono powódce w stanie nieuszkodzonym do jej mieszkania w dniu 21 grudnia 2013 roku. Po krótkim okresie użytkowania, na początku stycznia 2014 roku powódka stwierdziła prucie w szwach skórzanego materiału na boku kanapy. Powódka zgłosiła wadę w sklepie pozwanego w T., gdzie zakupiła meble. Pozwany uznał reklamację i pracownicy pozwanego zabrali element z mieszkania powódki i zwrócili naprawiony lub wymieniony. Na początku czerwca 2015 roku wada ujawniła się na innych elementach każdej sztuki mebli. W dniu 10 czerwca 2015 roku powódka zgłosiła ponowną reklamację w tej samej placówce pozwanego w T., z żądaniem naprawy lub wymiany mebli. Pozwany poprosił o przesłaniu mu zdjęć mebli w uszkodzonym stanie, to powódka uczyniła. Pismem z dnia 15 czerwca 2015 roku pozwany lakonicznie stwierdził, iż odmawia uznania reklamacji, stwierdzając, iż uszkodzenia mają charakter mechaniczny i powstały na skutek niewłaściwego użytkowania mebli. Charakter uszkodzeń był przy tym podobny jak powstałe w styczniu 2014 roku na boku kanapy, z tym że o znacznie większym zakresie. Pozwany nie przysłał nikogo do mieszkania powódki celem oględzin uszkodzeń. W swojej ocenie opierał się na treści zgłoszenia reklamacyjnego i przesłanej dokumentacji fotograficznej.

W tej sytuacji, powódka pismem z dnia 18 września 2015 roku odstąpiła od umowy sprzedaży z pozwanym. W krótkim piśmie z dnia 25 września 2015 roku pozwany podtrzymał swoje stanowisko.

Wadliwy komplet mebli w obecnym stanie nie nadaje się do użytku, ze względu na popękanie materiału wierzchniego typu skórzanego w wielu miejscach, na całej powierzchni mebli, w końcu także na naprawionej przez pozwanego części kanapy. Powódka zamieszkuje tylko z mężem S. A.. Małżonkowie A. nie mają małoletnich dzieci. Nie posiadają również zwierząt domowych. Sporny komplet mebli posadowiony jest w największym pokoju ich mieszkania w nowym bloku wielorodzinnym. W okresie od zakupu mebli nie były one przesuwane. Nie wykonywano także żadnych prac remontowych w mieszkaniu.

/ Dowód:

-zeznania świadka S. A.-k. 57 akt,

-przesłuchanie strony: powódki D. A.-k.57-58 akt,

-dokumenty:

faktura VAT-k.8 akt, protokół zgłoszenia reklamacji-k. 9 akt, pisma pozwanego do powódki-k.10, 12 akt, pismo pełnomocnika powódki do pozwanego-k.11 akt, dokumentacja fotograficzna-k.13-15, 26, 56 akt/.

Sąd zważył, co następuje

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka S. A.-męża powódki, złożone na okoliczność powstania uszkodzeń i sposobu użytkowania mebli. Jego zeznania są logiczne, spójne i w pełni zgodne z treścią zeznań powódki, dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz dokumentacją zdjęciową. Zeznania tego świadka są również całkowicie wiarygodne w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Podobnie Sąd ocenił zeznania powódki D. A. złożone w toku przesłuchania w charakterze strony na rozprawie. Powódka rzeczowo, wiarygodnie i wyczerpująco opisała ujawnianie się uszkodzeń mebli, procedurę reklamacyjną oraz sposób użytkowania zakupionego kompletu. Nie ma powodu, aby nie dać wiary jej zeznaniom, w pełni zgodnym z treścią zeznań świadka oraz dokumentów w sprawie jak również dokumentacją fotograficzną.

Sąd uznał za wiarygodne dowody w postaci dokumentów zawartych w aktach sprawy, których autentyczności i wiarygodności żadna ze stron nie zakwestionowała. Strona pozwana nie zakwestionowała także autentyczności zdjęć spornego kompletu mebli, wykonanych przez powódkę. Przeciwnie, wyłącznie na podstawie tych zdjęć, pozwany odrzucił reklamację powódki w czerwcu 2015 roku. Sąd uznał zdjęcia za autentyczne.

Powództwo jest całkowicie zasadne.

W pierwszej kolejności Sąd uznał, iż chybiony jest zarzut pozwanego niewłaściwości miejscowej tutejszego Sądu. Jest bezspornym w sprawie, iż umowę zawarto w T., tutaj nastąpiło także jej wykonanie i zapłata gotówką za towar przez powódkę. W T. wreszcie powódka dokonywała wszelkich czynności związanych z reklamacją spornych mebli. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zachodzą wszelkie przesłanki właściwości przemiennej z art. 34 kodeksu postępowania cywilnego i tutejszy Sąd w świetle tych zasad był właściwy miejscowo do orzekania w sprawie.

Odnosząc się to merytorycznej linii obrony pozwanego, uznać ją należy za całkowicie chybioną. Znamienny jest w przedmiotowej sprawie fakt, iż pozwany uznał reklamację w styczniu 2014 roku za uzasadnioną i dokonał naprawy bądź wymiany elementu kanapy, po ujawnieniu identycznej wady, jak w reklamacji złożonej później, przy czym wada późniejsza ujawniła się na znacznie większą skalę. Tym samym postawa pozwanego jest niezrozumiała i niekonsekwentna: pozwany najpierw uznaje swoją odpowiedzialność za niezgodność towaru z umową w styczniu 2014 roku, po czym obarcza odpowiedzialnością za taką samą wadę konsumentkę, rozpoznając kolejną reklamację. Zarzuty stawiane powódce odnośnie sposobu użytkowania uszkodzonych mebli są więc w powstałej sytuacji tym bardziej kuriozalne i absurdalne. Jak wynika z dokumentacji fotograficznej mebli w ich obecnym stanie, skórzany materiał wierzchni kompletu jest całkowicie popruty i popękany. Aby doprowadzić meble do takiego stanu, małżonkowie A. musieliby po meblach skakać, a nawet celowo je poprzecinać. Mając na uwadze okoliczności sprawy, w tym fakt, iż użytkownicy mebli są spokojnym małżeństwem po pięćdziesiątce, bez dzieci i zwierząt w mieszkaniu, powstanie takich uszkodzeń materiału wierzchniego z ich winy należy więc całkowicie wykluczyć. Przeciwnie, z punktu widzenia zasad logiki i doświadczenia życiowego, ten komplet mebli trafił w bardzo „spokojne” miejsce, gdzie winien był służyć powódce przez całe lata.

Stanowisko pozwanego jest w istocie, w ocenie Sądu próbą uchylecia się od odpowiedzialności za wyrób, który okazał się po krótkim czasie użytkowania po prostu „bulem,” nie nadającym się do użytku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd pominął wniosek dowodowy strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu meblarstwa. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności przedmiotowej sprawy, dla oceny zasadności żądania pozwu, opinia biegłego nie była w przedmiotowej sprawie konieczna. Dowody zebrane w sprawie okazały się wystarczające dla uznania żądania powódki za zasadne wobec pozwanego.

W świetle powyższych ustaleń, Sąd uznał prawo powódki do odstąpienia od umowy z pozwanym. Zakupiony przez powódkę jako konsumentkę towar okazał się niezgodny z umową, co skutkowało dwiema zasadnymi reklamacjami powódki. Niezgodność towaru z umową jest w tym przypadku nie tylko oczywista, ale także bardzo istotna, gdyż czyni zakupiony towar całkowicie niezdatnym do użytku zarówno z punktu widzenia estetyki jak i funkcjonalności. Odrzucenie przez pozwanego drugiej reklamacji w czerwcu 2015 roku było całkowicie bezzasadne i uprawniało powódkę do odstąpienia od umowy, zgodnie z zasadami określonymi w art. 4 oraz art. 8 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego.

Konsekwencją tego uznania, była zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu zapłaconej ceny, wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 30 października 2015 roku. W tym czasie pozwany był już w zwłoce wobec powódki, która skutecznie odstąpiła od umowy z pozwanym we wrześniu 2015 roku.

Sąd orzekł także o zwrocie towaru pozwanemu przez powódkę, wobec rozwiązania umowy stron, zgodnie z dyspozycją art. 494 kodeksu cywilnego. Pozwany zobowiązany jest przy tym ponieść wszelkie koszty zabrania mebli z mieszkania powódki, jako strona całkowicie odpowiedzialna za powstałą sytuację.

Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki zwrot kosztów procesu-kosztów opłaty sądowej od pozwu oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, w tym kosztów opłat skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa procesowego, po myśli art. 98 § 1-3 kodeksu postępowania cywilnego.